

Misjonsarbeidet i India og Kina

Fra br. og str. Desmond.

Ranchi, B. N. Ry 9—10—29.
Elskede i Herren,

Nåde og fred!

«Vi takker alltid Gud for eder alle, når vi kommer eder ihu i våre bønner, idet vi uavdelig minnes eders virksomhet i troen og arbeid i kjærligheten.» o. s. v. 1. Tes. 1. 2—3.

Priset være Herren for hans store miskunnhet imot oss. Hans nåde er ny for hver dag som går og han leder oss ømt ved sitt råd. Hvor salig å ha samfund med Faderen og Sønnen og aktes verdige å ha del i hans lidelsessamfund, det er dette som føder bønn for den fallne slekt. Måtte Herren føre den enkelte av oss dyper inn i hans lidelsessamfund, så Jesus må få sjele som lønn for sin smerte.

Tiden flyr så fort og der er hendt mangt og meget siden vi sist skrev. Forleden hadde våre daværende naboer, katolikkerne, en auksjon da de skulde reise fra Ranchi. Til denne kom en av deres prester, og det var just på den tid vi hadde vår søndagsskole. Han fikk øie på en stor flokk av deres medlemmers barn og fra den søndag har de ikke kommet. Prestene har skremt både foreldrene og barna. Barna fra hindu- og muhamedanerhjem kommer fremdeles og de forteller oss at de katolske barn lengter og søker etter å komme tilbake til vår søndagsskole. Det samme hendte ifjor. Litt etter litt kom de tilbake og hadde flere med sig. Bed for disse små, kjære venner, som nu i halvannet år har hørt og lært om Jesus og den sanne vei til frelse, at de må komme tilbake og bli løst av Roms jernlenke. Barnehjertet er ømt og bjelig og deres vidnesbyrd har ofte ført mange sjeler til Herren Jesus.

Følgende er et bevis for hvad Jesus kan gjøre med det som inntet er: For et par år siden kom en halvnaak, villt utseende gutt til en av våre venner som arbeider ca. 10 eng. mil herfra. Spøsten tok ham inn i skolen og han fikk undervisning i de forskjellige fag og best av alt, fikk høre om Jesus. Da han kom op i den høiere klasse fant han det svært vanskelig å lære og en dag forsvant han pusselig. Man søkte etter ham i landsbyen hvor han var kommet fra og der fant de ham med en klasse av 17 gutter som han lærte bokstaven, samt hvad han hadde hørt om Jesus. Han gikk tilbake med søsteren for å få litt mere undervisning i Bibelen og nu skal han gå tilbake for å fortsette det arbeide som han begynte. Vi har det store håp til Herren at en dag han vil utta sig noen av våre søndagsskolebarn og gjøre dem til sine vidner og lysbærere der hvor

En ung læremester. — Et blick inn i en indisk landsby. Røveri og uroligheter i Kina. — Guds beskyttende omsorg.

mørket råder. Vær med oss og ved om dette kjære venner!

Det nærmer sig nu raskt julen og med den kommer mange ekstra utgifter. Vi håper også i år å glede de fattige og gamle samt søndagsskolen, ved å innbyde dem til fest, og om mulig gi dem litt klær. Ifjor hadde vi over 300 her til festen og der vil kanskje komme flere i år. Skulde Herren minne dig om å sende noe til dette hjemmet så vent ikke, da veien er lang og posten under juletiden har det travelt og ofte blir forsinket.

Midler for å reise omkring nu i kuldetiden for å sprede evangeliet behøves også. Dog vårt håp står til Herren, som har sagt: Spøvet og gullet hører mig til, og han vet hvad der trenges for at hans navn må bli kjent for disse tusener som er uten håp og uten Gud i verden.

Guds And er mektig tilstede på møtene og vi forventer store ting fra Herrens hånd.

Hjertelig takk til den enkelte og forsamlingen som har kommet oss ihu med bønn og midler. Husk på at I tjener den Herre Jesus.

Fredshilsen fra oss alle til eder alle!

Eders, i Jesus forbundne
Br. og Str. Desmond.

Fra br. og str. Svendberg

Karwi 16. oktbr. 1929.

Kjære venner, lesere av «Misjons-Røsten»!

Jeg blev funnen av dem som ikke søkte mig; Jeg åpenbarte mig for dem som ikke spurte etter mig. Rom. 10, 20.

Nu er vi igjen nede på sletten etter et opphold på fjellet. Herren har skjennet oss ny styrke til både legem og sjel. All ære tilhører ham alene. Atter er vi og syklerne i virksomhet i landsbyarbeidet. Tidlig på morgenen har vi en bønnestund med våre innfødte hvor-etter vi har vårt første måltid og derpå setter vi ut for arbeidet i landsbyene omkring kl. 7. Det første tegn på at vi nærmer oss en landsby er de store kvæghjorder som ofte er vanskelig å passere uten først å stige av sykkel. Denne tid, da alle er ivrig optatt med å pløie op sine åkrer, finner vi det vanskelig å samle mange folk i selve landsbyene. Ofte må vi stanse ute på åkrene, hvor folket for størstedelen befinner sig; det vil si arbeidens klassen. De fleste man kan samle i landsbyene nu vil bli fra 50—75, disse byene er selvfølgelig små.

Følg med oss til en landsby: ...

— Utenfor huset, hvor vi ønsket å tale, opdaget vi først en

kraftig bygget men døende okse. Jeg trodde bestemt at den var død, men ved nære betraktning viste der sig livstegn ved at den beveget øielokkene med lange mellomrum. O. hvor ønsket jeg ikke, om jeg hadde våget, å forkortet dens lidelser. 3 dage hadde den ligget slik i solheten uten føde og vann. Ifølge deres overtro vilde jo en forkortelse av dyrets smerter forårsake det vildeste oprør. Stakkels Indias dyr såvel som mennesker. Under en skjulliggende veranda stod en seng omgitt av et nett, til beskyttelse mot malariamyggen. Dette var helt en overraskelse da de innfødte ikke har råd til å kjøpe slike. Nettet var uhrørt skidnet, så mannen innenfor kunde ikke sees. Vi fant ut at innenfor nettet befant sig en 83 år gammel og døende oldefar. Sønnesønnen, en gutt på 20 år, pleiet den gamle. Han løftet det askeskrå nett til side, løftet den gamle op og satte ham på en stol. Vasket hans hender, ansikt og føtter. Skiftet den gamle klær og ristet hans sengklær. Å, hvor rørende var det ikke å betrakte med hvilken kjærlighet og ømhet den gamle ble pleiet. På grunn av den døende okse og denne gamle mann, var det som om alles hjertet rundt omkring var mere mottagelige for evangeliets sannhet. Jeg leste Jesu ord om ikke å samle skatte herne på jorden hvor møll, rust og tyver øver slik innflydelse; men at vår skatt og sanne rikdom burde og skulde være hist oppe hvor ingen tærende og ødeleggende elementer finnes. Hvor vår skatt er, der vil også vårt hjerte være.

— Ja, så den unge mann, vi kan jo bare se her i huset. Der ligger min far på den ene sengen, min bestefar på denne og oxen utenfor. Min far vil nok leve; min bestefar har jo fylt dagenes tall. Hvad er hans skatt nu? — Intet hjelper herne, selv om han var aldri så rik.

Vi forkynte dem den eneste vei til liv, håp og fremtid. — Jo, de forstod at dette var det eneste. Jeg forsøkte å tale til den gamle døende; men han var allerede altfor tungtørt. Jeg hilste på ham, men øinene var for svake. Alt var som i en mørk tåke for ham, selv innenfor 2 meters avstand. Jeg følte en glede ved bevisstheten om at jeg, før hans sykdom, hadde talt utenfor hans hytte to ganger før. Det er jo ikke kvantiteten, men kvaliteten av ordet som virker til frelse og evig liv. De innser nesten alle at evangeliet er den eneste redning; men så lenge ikke massen av folket bryter sine mørke

sæder og skikke, så binder menneskefrykten majoriteten.

O, venner, bed at Guds nådes And atter må sveve over og i menneskevannene. At deres brusen må bære evig lov og pris til Lammet og vår Gud.

Husk oss i eders bønner.

Kjærligste hilsener
Eders søskende
Mary og Hans Svendberg.

Fra Ruth Pedersen og

Ester Pettersen.

Süanhwafu 11—9—29.

Guds rike fred!

Elskede søskende!

«Og han sa: Med Guds rike har det sig således, som når et menneske kaster sæden i jorden, og sover og står op natt og dag, og sæden spirer frem og blir høi, uten at han selv vet av det! — Av sig selv bærer jorden grøde. — Mark. 4, 26—30.

«Herren er min Hyrde, mig fattes intet!» — Det er med innerlig takk til Gud vi idag skriver til eder; det er så trostrykende å se hvordan Herren selv fra dag til dag leder oss og hører våre bønner! — Ved denne tid var alle våre midler oppbrukt; det er forresten nok så lenge siden det hendte oss nu. Herren har gjort store ting. Utgiftene har ikke vært små, men det har vært nok fra tid til tid å møte dem. All ære til Jesus!

Vi har også i disse dage utvidet arbeidet. Herren har lenge lagt det på våre hjerter at vi burde ha et kapell i nordbyen blandt muhamedanerne! Vi har lenge hatt møter på gaten deroppe, og interessen har vært stor, men det er ganske trettende å stå på gaten hele tiden. Vår evangelist er også gammel, så det falt ikke lett for ham heller. Selv holdt jeg på å besvime engang. Når vi så fikk tilbud om å leie et hus der oppe, fant vi at det vilde bli det aller beste! Herren har herlig stadfestet, så vi nu etter vår hjemkomst har åpnet dette hus. Alt er nu gjort istand og benker skaffet tilveie. Vi har således et riktig pent kapell hvor mange allerede har fått høre det livgivende ord! — Det er et gatekapell så det passer så udmerket. Leien er også meget billig, synes jeg, \$ 9.00 for tre måneder. Men vi måtte ha noen til å bo der for å holde istand kapellet, og ta imot folk som vilde høre læren o. s. v. Herren la til rette så br. Wei var villig til å flytte dit. Samtidig blev han vår bokselger, da Herren lot oss forstå at det var hans vilje at den nuværende bokselger burde bli fri boksalget og få vidne om Jesus. Herren har herlig

stadfestet dette! Den første søndag formiddag han vidnet var Guds nåde mektig over ham. Han talte om Abrahams tro og det var i sannhet en stor velsignelse for oss å høre ham. Å, hvor det er oppløftende å se Guds gjerning i hjertene! — Om kvelden falt Anden mektig over bokselgeren; Herren kom mektig til oss gjennom sitt eget ord den kveld, det var særlig lett å tale. Anden drev tudskapet frem.

Elskede venner, det er slik en glede for oss å se at Herren er den samme herute som hjemme. Han taler de samme sannheter til oss og sjelene sluker ordet når Herren taler! O, hvilken nåde å få være med å stille sig frem for Herren til tjeneste. Verket er ikke vårt, men Hans eget!

Akkurat i disse dage er det et år siden vi kom hit. Vi hadde dåp den første søndag etter hjemkomsten fra Kalgan, tre blev døpt, nemlig ekteparret Wei og en kjær broder Cheng, en eldre mann, forhenværende muhamedaner. De gav et klart vidnesbyrd om troen på Jesus. Deres hjerter og hjem er forvandlet og dere skulde se hvordan de nu stråler for Jesus. De er frimodige og vidner også både privat og på møtene. Av den grunn har br. Cheng ikke fått liten forfølgelse fra muhamedanerne. Kjære, bed for ham. Hans mor og sønn (det er hele hjemmet) er begge grepet av Gud. Sønnen var med og vidnet frimodig om nåden i Jesus; han har nu fått ansettelse i yamen, d. v. s. mandarinens kontor, og har han så liten tid å komme ut. Bed for denne unge mann at Herren må holde taket om ham så han ikke taper troen og livet i Gud. — Evangelisten og jeg var nede og hilste på mandarinene igår. Vi hadde nemlig besøk av tyver natten iforveien, men Herren holdt sin nådige hånd over oss. Der er adskillige røveri-er i den senere tid her i byen. For et par dage siden blev en kvinne i nærheten nesten skremt til døde av dem, og stukket med kniver på flere steder, har vi hørt! — Vi bad særlig til Gud den kvelden om at han skulde bevare oss. Det var likesom vi begge hadde på følelsen at det muligens vilde komme noe den natt allikevel; så vi kunde ikke sovne så snart. — Like over midnatt, hadde såvidt sovnet til, våkner vi ved at der kommer noen oppe på taket av det hus vi bor i. Vi skvatt til og forstod hvad det betød! Et øie blick efter blev det tatt fatt i papirvinduet i rummet ved siden av soverummet vårt. Vi skrek ut til brødrene, og det varte ikke mange sekunder før de var på benene alle sammen; da var tyven forduftet. Vel, det var Guds nåde, venner! Tror Gud satte skrekk

I MISJONS-RØSTENS

ekspedisjon kan bestilles:
En a k t u e l b o k:

VEKTER! HVOR LANGT LIDER NATTEN?

Av Stefan Trøber.
Boken inneholder korte, vekkende betraktninger, en gripende fortelling om en ung pikkes fall i synden og andre småstykker.
Boken koster kr. 0,75 pr. eksp. + porto.

VÅK
av M. Støve
har et ord til alt Guds folk i denne tid.

Kan bestilles hos forfatteren, adr. Volda, Søndmør. Pris kr. 0,80 + porto kr. 0,20.

AIDA MARGARETH,
en ypperlig barnebok, skrevet av avdøde fru Sechuus. Boken leses også med nytte av voksne.
Pris: 80 øre.

ER DU LYKKELIG?

Traktat passende til utdeling blandt urelste. Pris: kr. 1,50 for hundre. Sendes mot forskudd eller postopkrav. Beløpet kan også sendes i frimerker.
«Misjons-Røsten», post boks 32, Sarpsborg.

FRA SPREDTE FELTER

På reise.

Borgen 6—10,29.

Nåde og fred vordet dig mangfoldig til del, du kjære «M. R.», som spredte fredens budskap til folkemassene nær og fjern på vår jord.

Sist vi skrev til dig har vi ved Guds nåde spredt det glade budskap på forskjellige plasser på Borgenhaugen, Sarpsborg, Råde, Sjøløy og Vesterøy pr. Hvaler. Ski. Oslo m. fl. plasser. Herren Jesus er med og velsigner.

Turen går nu til de øde trakter der folket har lange veier til møtene, men tross storm og regn fyller de husene til siste plass og lytter opmerksom på det velsignede Guds ord, som løser de bundne, renser fra ordkrig og nedriver alle partiskranker og gjæder som er oppstillet for Guds velsignede barn.

Men glem ikke, du kjære leser, å se etter og atter på Jesu ord i Joh. 13, 34—35, 1. Kor. 13, 4—8, Jak. 3, 17—18 og Ef. 5, 9 m. fl. steder. Det er de rene av hjerte som skal se ham, og være med ham nu i hans snare komme — Matt. 5, 8, kap. 25, 10.

En kjær broderhilsen til alt Guds folk med Ef. 6, 23—24. 1. Kor. 16, 24.

O. Karlsen.

Kvittlinger.

Til lappemisjoner Wangberg, Tromsø er innkommet: En søster i Herren 10 kr., Gitt 3 kr. En broder 2 kr. Til sammen 15 kroner, som er sendt broderen, hvorfor kvitteres med takk.

Boderhilsen
Gustav Iversen,
kasserer.

Hermed erkjennes mottagelsen av kr. 40,00 til søster Ingrid Løkken, Afrika, hvorfor på hennes vegne sies hjertelig takk. Gud velsigne giveren! 1. Sam. 25, 6. Eders under blodet bevarede broder

S. W. Bjertnæs,
kasserer.

Personlig frelse.

Frelsen må være en personlig sak, uten innblending utenfra. Den er en sak utelukkende mellom Gud og mig. Om jeg har angstreng mig til det ytterste for å ordne mine forhold til menneskene, og fått alle menneskers tilgivelse for begåtte synder, så er jeg dermed ikke frelst. Derfor avskjuler jeg ikke betydningen av å bekjenne sine synder for hverandre, det er tvertimot absolutt nødvendig for en god samvittighets skyld, men frelsesopplevelsen er en oplevelse mellom Gud og mig; det er Faderens tilgivende kyss på den forlorne sønns panne; det er himlens vidnesbyrd i sjelen og til min ånd: her frimodig, dine synder er dig forlatte! Det er mitt livs opstandelse til et evig håp i troen på Jesus Kristus, eller hjertets omkjærlighet i Anden, overgangen fra det forferdelige åndsmørke der omgav oss i våre synder, til hans herlighets lys, der er kommet for å opplyse hver og et menneske.

Ingen kan bekjenne mine synder i mitt sted, hvad nytter det om man leser sjelemesser over mig, når jeg er død? Betaler store summer for min utløsning: der finnes bare et utløsningsmiddel: den personlige tro på Jesu Kristi fullbragte verk og forløsningen i hans blod, som Gud stillet til skue som en nådestol ved troen, for at han kunde være rettfærdig, og gjøre den rettfærdig som har troen på Kristus. Hvem kan eller vil påta sig opgaven å tro i mitt sted? Må jeg ikke gjøre dette selv? Kan noen si: Mitt liv er så godt, at det må kunne regnes min sønn eller datter til gode? Nei, jeg har to skyldnere, den ene skylder mig to tusen kroner, den andre ti tusen. Den siste kommer og sier: La mig få betale 2 tusen kroner for den annen! Nei, betal dine ti tusen selv først. Hvem kan gå i borgen, den ene for den annen for Guds Åsyn? Der møter vi personlig, ikke ved fullmektig. Der har jeg nok med min egen sak og Gud gjøre det så at vi alltid lever under følelsen av den himmelske og evige nåde som er kommet oss til gode i Jesus Kristus. D. G. S.

Underet på Golgata.

Under den franske revolusjon var en dag noen såkalte fritenker og gudsfornektende samlet. Den ene søkte å overgå den annen i å bespotte og latterliggjøre det som for kristne utgjør det aller helligste. Til slutt reiste en av dem sig og sa:

«Dere kan ha rett, venner, men si mig iallfall: Har det vel noen sinne eksistert en historie så storartet, så sann og så dypt hjertegripende som beretningen om Jesu lidelse og død?»

Det blev dødsstille. Alle følger at det ikke fantes noen som den tornekrone Frelser.

Overfor Jesu lidelses majestet må all hån, all selvklokskap og alle menneskelige forsøk på å komme med en bedre religion strande.

FRA VÅR TIL HØST

For bare noen få måneder siden begynte det å grønnes på markene, og i lier og bakker stod busker og trær i sitt lyseste vårskrud. Hvor man så hen, så man alt utfolte sig til liv og vekst.

Det var vår.
Dag etter dag gikk. Gresset grodde, og løvet blev tettere og frodigere. Vi synes det var deilig med denne våren, og at vi nu hadde så mange lyse, solrike dager foran oss.

Det blev høisommer.
Alt hadde likesom nådd sin fulle utvikling. Vi nød disse deilige sommerdager, men snart begynte vi å merke at det bar mot høst. Og nu er det høst for all vår frimodig, dine synder er dig forlatte!

Gresset begynner å falme, og bladene er ikke lenger så grønne. De gulner og faller av. Hvert vinstopp som kommer tar en hel del blad med sig i sitt brede favntak. De hvirvles omkring i luften, og faller så mot jorden. Aldri blir de grønne igjen, og aldri kommer de til å henge på noe trær mer. De smuldrer snart hen, og blander sig med jorden —

Slik som det er i naturens verden er det også i åndens verden. Slektar kommer, — slektar går. I ungdommens vår synes livets dager som ligger foran mange og lyse. Alt er i utvikling og man kjenner livskraftene bryte i sig. Man er glad over å være ung. For den frelste ungdom blir gle-

den dobbelt, ja mere til: «Jeg er begynt i de unge år, å gå til himmelen i Jesu spor.» — Det koster glans over bele livet!

Så kommer mandomsårene — menneskelivets høisommer. Man ser tilbake på barne- og ungdomsårene. De er gått, og som årene går kommer alderdommen. Det er høsten i menneskelivet. Spør så den gamle hvordan han synes livet er, og han vil svare: «Det har gått så fort alt sammen. Jeg synes ikke det er lenge siden jeg var en unngutt.»

Så kommer døden, og i sin mektige favn tar den snart den ene, snart den annen. Legemet jordedes, og smuldrer hen som løvbladet ved høsttid — men ånden lever.

«En dalende dag, en stakket stund har legemets liv vi til gave, og sliktene skifter som løv i land i jordens frodige have.

Så synker vi stilt, så har vi vårt sted blandt tusen forglemte grave.»

Vi glemmes vel også selv om sider — av mennesker. Men ved dagenes ende skal vi stå op til vår lodd.

Hvor herlig det er å vite at om vårt legeme legges i jord, skal vi en dag stå op til evig herlighet. Det blev sæt i forkrenkelighet, men oppstår i uforkrenkelighet for å leve. Leve evigt der hvor ei høst eller elde er mer.

Arendal i november.

K. H.

Hilsen fra Lier.

Kom slik for mig idag at jeg skulle sende noen ord til «M. R.» Vil samtidig, få takke redaksjonen for bladet som også har blitt mig tilsendt hit til Lier. — Det var jo en stor glede for mig også derute i Argentina å få motta «M. R.» og der få lese om evangeliets fremgang utover den vide jord. Ja, som vennene ser så er jeg nu atter vel fremme i gamle Norge. Jeg bor hjem med mine foreldre her i Lier. Men farter omkring på bygdene nesten hver kveld her i møten og omkringliggende steder.

Ja, den som er frelst og gått ut for å vinne sjele for Herren kan behøve aldri være arbeidsledig, priset være Gud. Godt å få være med å så ved alle vanne, snart kommer høsten, da skal vi høste såfremt vi ikke går trett.

Måtte mange innhøstes også fra det mørke Argentina, det er min bønn.

Ennu finnes der i Syd-Amerika syv millioner indianer, bare noen få av disse er omrøst katolske og lever på en måte et civilisert liv. Men størsteparten står utenom all kristelig påvirkning og er overlatt til de fremmede innvandrers nåde og unåde. — Isannhet høsten er stor også blandt dem. Hvem vil være med og redde disse millioner for Kristus? Spør dig selv når du leser dette: Hvad kan jeg gjøre for at disse mennesker kan bli frelst? — En ting vet jeg du kan: Du kan be for dem.

Ja, la oss ikke glemme å be for indianerne og for hele den syd-amerikanske befolkning, at Herren må utdribe mange arbeidere dit i disse siste dager.

Så tilslutt en vennlig hilsen til alle venner fjernet og nær. Eders for indianernes frelse hengivne br. Sigurd Grønvold.

— Til omvendelse er alltid den første dag den beste.

Tro, Håp og Kjærlighet.

Korsets tro på dig, der led, lad mig aldri miste. Styr min fot i dine fjed Herre, til det siste.

Hør i nådens stund mitt rop, Herre hvor jeg vanker, og la evighetens håp rense mine tanker.

La min kjærlighet til dig alltid trofast brenne, til jeg engang skuer dig hist ved veiens ende.

Der, hvor synden aldri mer skal til frafall friste, Der, hvor jeg dig alltid ser, aldri skal dig miste.

— 4 —

18. Hvem kan stride mot ham? Forferdet skal den bli, som strider mot Herren. 1. Sam. 2, 10. Gud strider for sin stad, Neh. 4, 20, Mik. 2, 13. Staden skal ikke stride, 2. Krøn. 20, 17. den skal være stille, 2. Mos. 14, 14. Stadens konge, Jerm. 1, 18—19. skal stride, 5. Mos. 1, 30, hvem kan da være imot? Rom. 8, 31—39, Ap. 6, 2. Denne stad eller forsamling kaller Gud sin «Hellige forsamling», Salm. 89, 6, 2. Mos. 12, 16. D. e. den førstefødtets forsamling, Hebr. 12, 22, og grunnen hvorfor den kalles den hellige forsamling, kommer deriv, at den hellige rene Gud i himmelen virker og bor i forsamlingens hjerte. Fil. 2, 13, Hebr. 13, 20—21, og vandrer iblandt dem, 2. Kor. 6, 16, og er rundt omkring dem Sak. 2, 9. Er denne forsamling ikke skjønn? Hvo er som den? 5. Mos. 33, 29. Skjønheten og herligheten er kommen fra Jesus! Se Joh. 17, 22—23 fg. Kristus i hjertet er herlighet og håp. Kol. 1, 27, Ef. 3, 17—20.

Denne hellige, rene, friske forsamling er Kristi legeme, Kol. 1, 24, kap. 2, 17, som han erhvervet sig med sitt eget blod, Ap. gj. 20, 28, et lem. Et medlem i denne forsamling er hver den som av hjertet er ren og i Kristus er en gren, Joh. 15. De er døpte til å være et lem i legemet. 1. Kor. 12, 13, ti også legemet er ikke et lem, men mange, 1. Kor. 12, 14. Dette levende tempel bygges stadig og vokser i livs-fundament med Hjørnesteinen på hvilket alle troende såsom levende hellige stener hviler, Ef. 2, 20—22. Kristus er Hjørnesteinen og han er den faste grunnvoll som forsamlingen er bygget på. Kristi åndelige legeme utgjør

En frisk og fruktbarende menighet.

Av predikant O. Karlsen.

Dette lille skrift har til opgave å opplyse leserne om en frisk og fruktbarende menighet, som vi kaller for: «Modernemenigheten».

Derefter kommer en syk og dødsmeldt menighet og dens frukter. Vi har ikke skrevet om den for å danne noe diskusjonsemne, men for å opplyse hvorfor en del menigheter ikke har fremgang.

Vi har ved bibeltimer fremholdt dette, da mange menigheter er åndelig syke og har således bevirket de ting som bringer sorg og lidelse — jammer og tårer for de ærlige og oppriktige sjeler i menigheten. Da vi i boken har henvist til en rekke bibelsteder vil jeg be leserne å ha sin bibel for hånden og slå op og nøie følge med og lese Skriftens ord og etterkomme hvad Guds ord sier — (Salm. 119, 4; Josv. 1, 8; Matt. 7, 24 fg.) Da ordet gjør oss vis til salighet (2. Tim. 3, 13—17; Gal. 6, 16.)

Efter den Guds nåde som er gitt mig, har jeg under bønn og granskning i Herrens ord nedskrevet de ting som hindrer menighetens fremgang.

Mitt ønske er at boken må bli til trøst og veiledning for Guds folk.

Under arbeide i skrift og tale bruker jeg den gamle oversettelse, trykt år 1897 da vi anser den er bedre enn den nye.

Forfatteren.

